

tegnet til fordel for enhver, der som ejer, panthaver eller indehaver af anden tinglig ret, eller fordi han bærer faren for tingen, vil lide tab ved, at den forringes eller går til grunde. Denne regel finder dog kun anvendelse på søpanteret, hvis denne er forbundet med personlig fordring mod pantets ejer. Selv om der formentlig ikke er nogen egentlig modstrid imellem sølovens og forsikringsaftalelovens regler, ligesom disse bestemmelser indhold ikke skaber egentlige vanskeligheder for retsanvendelsen, er synspunkterne bag de to næsten samtidige regler dog modstridende, idet forsikringsaftalelovens regler er udtryk for et ønske om at give søpanthaveren ret til forsikringssummen, mens sølovens regel netop ønsker at fratage ham denne ret, jfr. iøvrigt professor Allan Philip i „Festskrift til Alf Ross“ 423 ff. Udvalget har derfor fundet det naturligt at afgøre spørgsmålet generelt ud fra de synspunkter, der har ligget til grund for revisionen af panteretskonventionen. Samtidig har det været muligt at skabe nordisk retsenhed på et punkt, hvor en sådan hidtil ikke har hersket. Således som den nye bestemmelses sidste pkt. er formuleret, er det nødvendigt at ændre forsikringsaftalelovens § 54.

Til § 264.

Denne bestemmelse, der fastsætter, hvem søpanthaveren kan anlægge sag imod, svarer nøje til den gældende § 282, idet dog ordet „reder“ i l. stk. er ændret til det i denne forbindelse mere dækkende „pantets ejer“.

Til § 265.

Dette er en ny bestemmelse, der giver visse lovvalgsregler både for så vidt angår søpant og anden panteret.

Stk. 1 fastsætter i overensstemmelse med konventionens art. 12,1 anvendelse af lex fori på alle spørgsmål vedrørende søpant og tilbageholdsret, jfr. henvisningerne til §§ 244-250 og §§ 261-264. Lex fori anvendes også på tilbageholdsretsspørgsmål, men det har ikke været følt nødvendigt at sige det

udtrykkeligt. I overensstemmelse med konventionen er denne bestemmelse udformet generelt, således at bestemmelsen også gælder i forhold til skibe, som er hjemmehørende eller registreret i en stat, der ikke har ratificeret panteretskonventionen.

Stk. 2 vedrører spørgsmålet om den indbyrdes prioritet mellem panterrettigheder i et udenlandsk skib, hvor registreringslandets lovgivning er afgørende, jfr. konventionens art. 2. Det samme gælder for de i art. 6. 1 nævnte lovbestemte panterrettigheder med prioritet efter registrerede panterrettigheder, se her bemærkningerne til forslaget § 247.

Stk. 3. Efter denne bestemmelse får reglen i stk. 2, om at spørgsmål vedrørende den indbyrdes prioritet afgøres efter registreringslandets lovgivning, også anvendelse på skibe under bygning, hvilket svarer til bestemmelsen i art. 6 i konventionen om registrering af rettigheder i skibe under bygning, hvorefter lovgivningen i den stat, hvor skibet er under bygning, d. v. s. registreringslandets lovgivning, skal være afgørende for spørgsmålet om prioriteten af registrerede panterrettigheder. Der må endvidere i denne forbindelse henvises til samme konventions art. 7, hvorefter prioritetsstillingen mellem på den ene side registrerede panterrettigheder i skibe under bygning og på den anden side søpanterrettigheder og tilbageholdsrettigheder i sådanne skibe afgøres i overensstemmelse med de regler, der finder anvendelse på skibe, der er blevet registreret efter færdigbygning.

Selv om nærværende bestemmelse løser visse lovvalgsspørgsmål, vil der i forbindelse med pantehæftelser i skibe kunne opstå mange interlegale spørgsmål, hvor bestemmelsen må suppleres med de almindelige internationale privatretlige regler. Bestemmelserne gør enkelte ændringer i den nordiske konkurskonvention nødvendige. Dette skyldes specielt bestemmelsen i konkurskonventionens art. 7. Ændringerne kan bestå i en tilpasning af konkurskonventionens regler eller i en mere almindelig regel om, at den viger for de særlige regler om skibe.